ĢENERĀLADVOKĀTA L. A. HĒLHUDA [*L. A. GEELHOED*] SECINĀJUMI, sniegti 2006. gada 12. septembrī [1]

Satura rādītājs

I — Ievads ..... I - 963

II — Apstrīdētais lēmums ..... I - 963

III — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un Pārsūdzētais spriedums ..... I - 965

IV — Tiesvedība Tiesā ..... I - 965

V — Apelācijas sūdzības iesniedzējas pamati un lietas dalībnieku argumenti ..... I - 966

A — Par pirmo pamatu — lietas taisnīgas izskatīšanas principa pārkāpumu ..... I - 966

1) Pirmās instances tiesas vērtējums ..... I - 966

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi ..... I - 968

3) Komisijas argumenti ..... I - 970

4) Vērtējums ..... I - 973

B — Par otro pamatu — kļūdainu EKL 81. panta piemērošanu attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma 2. pantu ..... I - 978

1) Pirmās instances tiesas vērtējums ..... I - 978

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi ..... I - 979

3) Komisijas argumenti ..... I - 980

4) Vērtējums ..... I - 981

1 — Oriģinālvaloda — holandiešu.

C — Par trešo pamatu — vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, nosakot piemērojamo naudas sodu ..... I - 983

1) Atbilstošais Pārsūdzētā sprieduma fragments ..... I - 983

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi ..... I - 984

3) Komisijas argumenti ..... I - 986

4) Vērtējums ..... I - 987

VI — Par tiesāšanās izdevumiem ..... I - 988

VII — Secinājumi ..... I - 989

I — Ievads

1. Šajā lietā runa ir par *Salzgitter Mannesmannröhren-Werke GmbH*, iepriekšējais nosaukums — *Mannesmannröhren-Werke AG* (turpmāk tekstā — "*Mannesmann*") apelācijas sūdzību par Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-44/00 *Mannesmannröhren-Werke AG*/Eiropas Kopienu Komisija [2].

2. Pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa naudas sodu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai tika uzlikts ar Komisijas 1999. gada 8. decembra lēmumu 2003/382/EK par EK līguma 81. panta piemērošanu (lieta IV/E-1/35.860-B — bezšuvju tērauda caurules) [3] (turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums"), samazināja un prasību atzīt šo lēmumu par spēkā neesošu pārējā daļā noraidīja.

II — Apstrīdētais lēmums

3. Saistībā ar faktiem, uz kuriem ir balstīts Apstrīdētais lēmums, es norādu uz saviem secinājumiem apvienotajās lietās C-403/04 P un C-405/04 P *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*/Komisija, 3.–12. punkts.

2 — *Recueil*, II-2223. lpp. (turpmāk tekstā — "Pārsūdzētais spriedums").

3 — OV L 140, 1. lpp.

4. Tiktāl, ciktāl tas attiecas uz šo apelācijas sūdzību, Apstrīdētā lēmuma attiecīgā daļa ir formulēta šādi:

"1. pants

1. *Mannesmannröhren-Werke AG* [..] tādējādi un tādā pakāpē ir pārkāpušas EK līguma 81. panta 1. punkta noteikumus, noslēdzot [..] vienošanos, kurā cita starpā bija paredzēta attiecīgo valstu bezšuvju tērauda standarta [..] *OCTG* cauruļu un [..] "projekta" vadu tirgu sadale, kā aprakstīts šajā pamatojumā.

2. [..] *Mannesmannröhren-Werke AG* gadījumā pārkāpums ir ildzis no 1990. gada līdz 1995. gadam.

2. pants

1. *Mannesmannröhren-Werke AG* [..] ir pārkāpušas EK līguma 81. panta 1. punktu, 1. pantā minētā pārkāpuma ietvaros noslēdzot līgumus, ar kuriem tika sadalīta *OCTG* cauruļu bez vītnēm piegāde *British Steel Limited* [..].

2. [..] *Mannesmannröhren-Werke AG* pārkāpums ilga no 1993. gada 9. augusta līdz 1997. gada 24. aprīlim.

[..]

4. pants

Uzņēmumiem, kas nosaukti 1. pantā, pamatojoties uz tajā konstatēto pārkāpumu, tiek uzlikti šādi naudas sodi:

1. *Mannesmannröhren-Werke AG* — EUR 13 500 000

[..]."

III — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un Pārsūdzētais spriedums

5. Iesniedzot Tiesas kancelejā laika posmā no 2000. gada 28. februāra līdz 3. aprīlim septiņus prasības pieteikumus, septiņi no astoņiem uzņēmumiem, kuriem tika piespriests naudas sods, tostarp arī *Mannesmann*, apstrīdēja Apstrīdēto lēmumu.

6. *Mannesmann* lūdza atcelt Apstrīdēto lēmumu, pakārtoti — samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

7. Ar Pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa:

— atcēla Apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu tiktāl, ciktāl ar to tika konstatēts, ka apstrīdētais pārkāpums pastāvēja pirms 1991. gada 1. janvāra;

— piemēroja apelācijas sūdzības iesniedzējai naudas sodu EUR 12 600 000 apmērā;

— prasību pārējā daļā noraidīja;

— piesprieda katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus.

IV — Tiesvedība Tiesā

8. Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja prasa Tiesai:

— atcelt Pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl ar to tikusi noraidīta prasība par Apstrīdēto lēmumu;

— atcelt Apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti — samazināt Apstrīdētā lēmuma 4. pantā uzlikto naudas sodu;

— samazināt Apstrīdētā lēmuma 5. pantā noteikto kavējuma naudu;

— papildus pakārtoti — nodot lietu Pirmās instances tiesai, lai tā taisītu jaunu spriedumu, pamatojoties uz Tiesas nolēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9. Komisija prasa Tiesai noraidīt apelācijas sūdzību pilnā apmērā un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V — Apelācijas sūdzības iesniedzējas pamati un lietas dalībnieku argumenti

10. Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs Pārsūdzētā sprieduma atcelšanas pamatus, ar kuriem attiecīgi tiek apgalvots lietas taisnīgas izskatīšanas principa pārkāpums, kļūdaina EKL 81. panta piemērošana ar Apstrīdētā lēmuma 2. pantu un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

11. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzības pamatus es aplūkošu tālāk šādā secībā.

A — *Par pirmo pamatu — lietas taisnīgas izskatīšanas principa pārkāpumu*

1) Pirmās instances tiesas vērtējums

12. Pirmās instances tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja, ka "sadales atslēgu" dokuments bija pieņemams pierādījums lēmumā konstatētajam EKL 81. panta pārkāpumam. Tā kā Komisija neatklāja dokumenta autora identitāti, tā īstums un pierādījuma spēks ir jāvērtē kritiski.

13. Komisijai bija vismaz jāsniedz paskaidrojumi par to, kur un kādā veidā tā šo dokumentu, kuru tā izmantoja kā tiešu pierādījumu par pārkāpumu, saņēmusi.

14. Ņemot vērā, ka neviens no attiecīgajiem uzņēmumiem nav atzinis dokumenta īstumu un ka Komisija arī citāda veidā to nav pierādījusi, Komisija nedrīkstēja ar to pamatot savu lēmumu pret apelācijas sūdzības iesniedzēju. Tas rada tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un attaisno lēmuma atcelšanu.

15. Šos pret "sadales atslēgas" dokumenta kā pierādījuma pieņemamību norādītos argumentus Pirmās instances tiesa detalizēti iztirzājusi [sprieduma] 81.–85. punktā:

"81. Vispirms jāatzīmē, ka Komisija Apstrīdētā lēmuma apsvērumos, kas veltīti 1. pantā konstatētajam pārkāpumam [..] lielā mērā pamatojās uz Verlukas [*Verluca*] 1996. gada 17. septembra liecībām [..]. Lai gan Komisija šajā kontekstā, it īpaši Apstrīdētā lēmuma 85. un 86. apsvērumā, pamatojās arī uz "sadales atslēgas" dokumentu, jāuzskata, ka tam vispārējā Apstrīdētā lēmuma shēmā bija mazāka nozīme nekā Verlukas liecībām.

82. Līdz ar to uzreiz jānoraida [apelācijas sūdzības iesniedzējas] arguments, saskaņā ar kuru Komisija Apstrīdētā lēmuma 1. pantā minētā pārkāpuma konstatēšanai galvenokārt pamatojās uz šo dokumentu. [..].

83. [Šajā apsvērumā Pirmās instances tiesa daļēji atkārto Apstrīdētā lēmuma 85. un 86. apsvērumu, kuros tiek norādīts, kā Komisija ieguva "sadales atslēgas" dokumentu un kāda bija tā satura būtība].

84. Vispirms par "sadales atslēgas" dokumenta pieņemamību kā Apstrīdētā lēmuma 1. pantā konstatētā pārkāpuma pierādījumu jāteic, ka Kopienu tiesībās valda princips, saskaņā ar kuru paredzēta brīva pierādījumu novērtēšana un vienīgais kritērijs to novērtēšanā ir uzrādīto pierādījumu ticamība (tiesneša Vesterdorfa [*Vesterdorf*] secinājumi, pildot ģenerāladvokāta pienākumus Pirmās instances tiesas 1991. gada 24. oktobra sprieduma pieņemšanā lietā T-1/89 *Rhône-Poulenc*/Komisija (*Recueil*, II-867., II-869., II-954. lpp.); šajā sakarā skat. arī Tiesas 2000. gada 23. marta spriedumu apvienotajās lietās C-310/98 un C-406/98 *Met-Trans* un *Sagpol* (*Recueil*, I-1797. lpp., 29. punkts) un Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. novembra spriedumu apvienotajās lietās T-141/99, T-142/99, T-150/99 un T-151/99 *Vela* un *Tecnagrind*/Komisija (*Recueil*, II-4547. lpp., 223. punkts)). Turklāt Komisijai varēja būt vajadzība aizsargāt ziņotāju anonimitāti (šajā sakarā skat. [..] spriedumu *Adams*/Komisija[4], 34. punkts), un šāds apstāklis nevar likt Komisijai atstāt bez ievērības tās iegūto pierādījumu.

4 — 1985. gada 7. novembra spriedums lietā 145/83 (*Recueil*, 3539. lpp.).

85. Tādējādi, kaut gan [apelācijas sūdzības iesniedzējas] argumenti varētu būt nozīmīgi "sadales atslēgas" dokumenta ticamības un līdz ar to pierādīšanas spēka izvērtēšanai, nevar uzskatīt, ka tas ir nepieļaujams pierādījums un ir izslēdzams no lietas materiāliem."

konvencijas (turpmāk tekstā — "ECTK") 6. pantu saistībā ar anonīmu liecinieku un anonīma pierādījuma pieņemamību.

17. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas, kura šajā sakarā, izvērtējot pierādījuma materiālus, citē sprieduma lietā *Vela* un *Tecnagrind*/Komisija [5] 223. punktu, domām, jāpārbauda to izcelsme.

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi

16. Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatā min divus argumentus:

18. Administratīvā procesa izmeklēšanas stadijā atbildētājam bija jābūt iespējai pārbaudīt gan dokumenta satura autentiskumu, gan ziņu sniedzēja ticamību. Pretējā gadījumā tas nevarēja konstatēt, vai ziņu sniedzējs saka patiesību, vai arī ir trešo personu, kuras attiecīgajam uzņēmumam vēlas radīt zaudējumus, manipulācijas. Kā tas atzīts LES 6. panta 1. punktā, pierādījumu, kuru autors un izcelsme nav zināmi, izmantošana ir pretrunā tiesiskas valsts principam.

— Pārsūdzētā sprieduma 84. punktā Pirmās instances tiesa nepareizi interpretējusi Tiesas un Pirmās instances tiesas piemērojamo judikatūru. Saskaņā ar šo judikatūru, pārbaudot pierādījumus, bija jāpārbauda pierādījuma izcelsme;

19. Arī Pirmās instances tiesas pieminētais spriedums lietā *Adams*/Komisija [6], kurā runa ir par "anonīmu" informāciju, kura tika izmantota izmeklēšanas stadijā, lai atrastu citus, tāsprāt, pieņemamus pierādījumus, nenorāda uz pretējo.

— atzīstot "sadales atslēgas" dokumentu kā pierādījumu, Pirmās instances tiesa nav ievērojusi Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā — "ECT") piemērojamo judikatūru attiecībā uz Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības

5 — Minēts iepriekš 15. punktā.

6 — Minēts iepriekš 4. zemsvītras piezīmē.

20. No LES 6. panta 2. punkta izriet, ka, piemērojot EK tiesības, jāievēro ECTK minētās pamattiesības. Starp citu, tas vēlreiz ir apstiprināts ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartu [7]. Šīs hartas 46. un 47. pants atbilst ECTK 6. pantam, un tajos attiecīgajiem pilsoņiem garantētas tiesības uz taisnīgu tiesu.

21. Turklāt Hartas 52. panta 3. punktā precizēts, ka tiesu veiktai Hartas interpretācijai jāgarantē aizsardzības līmenis, kas nevar būt zemāks par ECTK piešķirto. Papildus tam oficiālajos paskaidrojumos attiecībā uz 52. panta 3. punktu ir izskaidrots, ka atsauce uz ECTK ietver arī ECT atbilstošo judikatūru.

22. ECT savā judikatūrā vairākkārt noteikusi skaidrus kritērijus anonīmu trešo personu izteikumu izmantošanai. Saskaņā ar šo judikatūru atbildētājam jābūt iespējai apšaubīt ne tikai ar anonimitāti aizsargāto personu izteikumu autentiskumu, bet arī šo personu uzticamību. Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēja min ECT spriedumus lietās *Kostovski* pret Nīderlandi [8], *Van Mechelen* pret Nīderlandi [9] un *Windisch* pret Austriju [10].

23. Starp citu, šī judikatūra apstiprina, ka anonīmu izteikumu izmantošana ir pieļaujama izmeklēšanas procesa fāzē, taču šos izteikumus nedrīkst izmantot kā pierādījumu pret apsūdzēto.

24. Attiecībā uz dokumentu, kurā ietverts anonīma liecinieka izteikums, judikatūra nesen pasludinātajā spriedumā lietā *Visser* pret Nīderlandi [11] ir rezumēta šādi: šādu dokumentu drīkst izmantot kā pierādījumu, ja a) atbildētājs nevienā no procesa stadijām nav pieprasījis atļauju nopratināt attiecīgo liecinieku, b) apsūdzība galvenokārt balstās uz citiem pierādījumiem, kas nav anonīmas izcelsmes, un c) attiecīgā tiesa nepārprotami norāda, ka tā izmanto anonīmā liecinieka izteikumu piesardzīgi un ar pienācīgu rūpību.

7 — OV 2000, C 364, 1. lpp. (turpmāk tekstā — "Harta").

8 — Skat. ECT 1989. gada 20. novembra spriedumu, A sērija, Nr. 166.

9 — Skat. ECT 1997. gada 23. aprīļa spriedumu (*Recueil des arrêts et décisions*, 1997-III).

10 — Skat. ECT 1990. gada 27. septembra spriedumu, A sērija, Nr. 186.

11 — Skat. ECT 2002. gada 14. februāra spriedumu (*Recueil des arrêts et décisions*, 2002, 32. punkts).

25. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa nav izpildījusi šos nosacījumus. Turklāt nav nozīmes, kādu pierādījuma spēku Pirmās instances tiesa piešķīrusi "sadales atslēgas" dokumentam. Starp citu, no Pārsūdzētā sprieduma 85.–94. punkta izriet, ka šim dokumentam ir izšķiroša nozīme, izvērtējot pierādījumus.

26. Apelācijas sūdzības iesniedzēja secina, ka Pirmās instances tiesa, izmantojot pret to "sadales atslēgas" dokumentu, ir pārkāpusi tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu. Saskaņā ar šo principu tiesības uz aizstāvību var tikt ierobežotas tikai tiktāl, ciktāl šis ierobežojums ir nepieciešams un ir samērīgs [12]. Ņemot vērā, ka Pirmās instances tiesa nezināja ne anonīmā informācijas sniedzēja identitāti, ne rīcības motīvus, tā nevarēja izteikt viedokli par jautājumu, vai šajā gadījumā šie tiesību uz aizstāvību ierobežojumi bija pamatoti.

3) Komisijas argumenti

27. Komisija šo apelācija sūdzības pamatu uzskata par nepieņemamu, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai apelācijas tiesvedībā pirmo reizi minēja ECTK un Hartas pārkāpumu. Pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja minēja tikai, ka, pieļaujot "sadales atslēgas" dokumentu kā pierādījumu, tiek pārkāptas tiesības uz aizstāvību. Katrā ziņā pirmajā instancē tā nevarēja pārmest Komisijai jebkādu Hartas pārkāpumu. Par to pirmo reizi tika paziņots 2000. gada 7. decembrī, turpretī Apstrīdētais lēmums ir datēts jau ar 1999. gada 8. decembri.

28. Saistībā ar pamatotību Komisija apstrīd, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi tiesības uz aizstāvību. No apelācijas sūdzības iesniedzējas minētās judikatūras [13] nekādā gadījumā nevar secināt, ka kādu dokumentu nedrīkst izmantot kā pierādījumu, ja tā autors ir nezināms. Saskaņā ar judikatūru dokumenta izcelsme ir viens no vairākiem kritērijiem, saskaņā ar kuriem tiek izvērtēts tā pierādījuma spēks.

29. Tāpat kā atbildētājam, arī Pirmās instances tiesai, ņemot par pamatu visu rīcībā esošo informāciju, jāizvērtē, vai pierādījums ir autentisks vai nē un vai tā saturs lietas apstākļus izklāsta pareizi vai nepareizi.

30. Līdz ar to jautājums ir par to, vai apelācijas sūdzības iesniedzējai bija iespēja paust nostāju par Pirmās instances tiesas novērtēto pierādījumu īstumu un ticamību, pirms Pirmās instances tiesa izdarīja par to

12 — Šajā kontekstā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz 1989. gada 11. jūlija spriedumu lietā 265/87 *Schräder* (*Recueil*, 2237. lpp., 21. punkts).

13 — Minēts iepriekš 15. punktā un 4. zemsvītras piezīmē.

savus secinājumus. Tas bija iespējams gan procesā, kura rezultātā Komisijā tika pieņemts lēmums, gan tiesvedībā Pirmās instances tiesā.

31. Dokumenta pierādījuma spēku tomēr var ietekmēt tas, ka nav zināms dokumenta autors un adresāts un apstākļi, kādos dokuments ir izveidots, vai ka Komisija saskaņā ar EKL 287. pantu nevar to publiskot tās pienākuma garantēt konfidencialitāti dēļ.

32. Izvērtējot pierādījumus Pārsūdzētajā spriedumā, Pirmās instances tiesa tomēr [minēto apstākli] pienācīgi ņēmusi vērā, no vienas puses, Pārsūdzētā sprieduma 86. punktā "sadales atslēgas" dokumentam piešķirot ierobežotu pierādījuma spēku, jo tā izstrādes apstākļi palika nezināmi, un, no otras puses, šī sprieduma 87. un 94. punktā konstatējot, ka šāds ierobežots pierādījuma spēks tam ir tādēļ, ka tajā ietverta specifiska informācija, kura saskan ar citos dokumentos minēto.

33. Jāpiebilst, ka secinājumi, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja izdara no sprieduma lietā *Adams*/Komisija [14], ir nepilnīgi. Ir pareizi, ka atbilstoši šim spriedumam Komisijai jāgarantē konfidencialitāte, ja informācijas sniedzējs lūdz sargāt anonimitāti, bet šis pienākums rodas tikai kopš brīža, kad tā atbilstošo informāciju nolemj izmantot.

34. Komisija apstrīd, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi ECTK 6. pantu un Hartas 47. un 48. pantu.

35. Attiecībā uz Hartu tā uzsver, ka tā šobrīd vēl nav juridiski saistoša [15]. Turklāt tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kā tās definētas Hartas 47. panta 2. punktā, nav patstāvīgas nozīmes, jo, pamatojoties uz 52. panta 3. punktu, šai normai nav plašāka nozīme kā ECTK 6. pantam. Tādēļ šajā kontekstā nav turpmāk atsevišķi jāiedziļinās Hartas 47. panta saturā.

36. Lai arī ECTK nav Kopienu tiesību sastāvdaļa [16], tomēr tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu pieder pie pamatprincipiem, kas ir Kopienu tiesību sastāvdaļa, un, tās inter-

14 — Minēts iepriekš 4. zemsvītras piezīmē.

15 — Pirmās instances tiesas 2003. gada 15. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 un T-272/01 *Philip Morris International* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1. lpp., 122. punkts).

16 — Pirmās instances tiesas 2001. gada 20. februāra spriedums lietā T-112/98 *Mannesmannröhren-Werke*/Komisija (*Recueil*, II-729. lpp., 59. punkts).

pretējot, Kopienu tiesai jāņem vērā ECT judikatūra [17].

37. Apelācijas sūdzības iesniedzējas citētā ECT judikatūra attiecas uz anonīmu liecību izmantošanu kriminālprocesā, lai gan šajā gadījumā runa ir par dokumenta, kura autors nav identificēts, izmantošanu procesā, kas izriet no konkurences tiesībām un kurā tiek piemērots naudas sods.

38. Apelācijas sūdzības iesniedzēja nepamatoti pielīdzina liecinieka liecību dokumentālam pierādījumam. Ne no viena no apelācijas sūdzības iesniedzējas minētajiem ECT spriedumiem [18] neizriet, ka dokumentus drīkst izmantot tikai tad, ja ir zināms to autors un ja atbildētājs un kompetentā tiesa var to nopratināt.

39. Kā uzskata Komisija, šīs judikatūras pamatprincips ir tāds, ka visi pierādījumi galvenokārt ir jāiesniedz atklātā tiesas sēdē, ievērojot procesā sacīkstes principu [19].

40. Tā atgādina, ka administratīvā procesa izmeklēšanas stadijā tai nav tiesību piespiest personas sniegt liecības. Tādēļ konkurences lietās lēmumi balstīti lielākoties uz dokumentāliem pierādījumiem. Tādēļ, ņemot vērā šīs procesuālās īpatnības, Komisija ievēroja iepriekš minēto pamatprincipu, padarot pieejamus visus pierādījumus, lai attiecīgais uzņēmums ņemtu tos vērā un varētu uz tiem reaģēt mutiski vai rakstiskā formā. Sacīkstes princips ir tas, kas Komisijai jānodrošina, piemērojot minēto pamatprincipu administratīvajā procesā.

41. Turklāt Komisija apstrīd *Mannesmann* apgalvojumu, ka "sadales atslēgas" dokumentam bija izšķiroša nozīme, izvērtējot pierādījumus.

42. Pirmās instances tiesa šo apgalvojumu jau atspēkojusi Pārsūdzētā sprieduma 81. un 82. punktā. 87. punktā Pirmās instances tiesa šo viedokli attīstījusi tālāk, konstatējot, ka

17 — 2002. gada 15. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija (*Recueil*, I-8375. lpp., 273. un 274. punkts).

18 — Komisija šeit norāda uz spriedumiem lietā *Kostovski* pret Nīderlandi (minēts 8. zemsvītras piezīmē, 41. punkts), lietā *Van Mechelen* pret Nīderlandi (minēts 9. zemsvītras piezīmē, 51. punkts), lietā *Windisch* pret Austriju (minēts 10. zemsvītras piezīmē, 26. punkts), kā arī uz 1991. gada 26. aprīļa spriedumu lietā *Äsch* pret Austriju, A sērija , Nr. 203, 27. punkts, un 2002. gada 15. jūnija spriedumu lietā *Lüdi* pret Šveici, A sērija, Nr. 238, 47. punkts.

19 — Šis pamatprincips ietverts visos iepriekšējā zemsvītras piezīmē minētajos spriedumos.

pierādīšanas līdzekļi var viens otru pastiprināt tiktāl, ciktāl "sadales atslēgas" dokumentā ietverta specifiska informācija, kas saskan ar informāciju citos dokumentos, sevišķi ar Verlukas liecībām [20].

45. Pamatprincipu, ka katram ir tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, Tiesa pastāvīgajā judikatūrā ir atzinusi par Kopienu tiesību vispārējo pamatprincipu, regulāri atsaucoties gan uz dalībvalstīm kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām, gan uz ECTK [21].

4) Vērtējums

46. Aplūkojot pēdējo teikuma daļu, es uzskatu par nesvarīgu, ka tiesvedībā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja konkrēti nav atsaukusies uz ECTK 6. pantu.

43. Vai Kopienu tiesību vispārējais pamatprincips, ka EK konkurences tiesību piemērošanas ietvaros katram ir tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, jāinterpretē tādējādi, ka dokumenti, kuros ietverta pret attiecīgo uzņēmumu vērsta informācija, nav pieņemami kā pierādījumi, ja to autora, kā arī to personu, kuras tos nodevušas Komisijas rīcībā, identitātei jāpaliek slepenībā?

47. Kā Tiesa arvien uzsvērusi, tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pamatprincips kā Kopienu tiesību vispārējais pamatprincips izriet no pamattiesībām, kas tāpat pamatotas ar ECTK un it īpaši ar tās 6. pantu.

44. Būtībā tas ir jautājums, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza pirmajā apelācijas sūdzības pamatā un uz kuru, kā tā uzskata, Pirmās instances tiesa nav pareizi atbildējusi.

48. Tādēļ var pieņemt, ka, minot Tiesai tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kā to darīja apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē [22], tā ir netieši atsaukusies arī uz ECTK 6. pantu.

20 — Apstrīdētā sprieduma 87. punkts ir formulēts šādi: "Tomēr tiktāl, ciktāl "sadales atslēgas" dokumentā ietverta specifiska informācija, kas atbilst tai, kas ietverta citos dokumentos, it īpaši Verlukas liecībās, jāuzskata, ka šie pierādījumi viens otru apstiprina".

21 — Apstiprinot šādu judikatūru, skat. arī nesenāku spriedumu — 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-341/04 *Eurofood IFSC* (Krājums, I-3813. lpp., 65. punkts).

22 — Skat. Apstrīdētā sprieduma 77. punktu.

49. Tādēļ es uzskatu šo apelācijas sūdzības pamatu par pieņemamu.

50. Laika gaitā tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pamatprincips saistībā ar Komisijas izmeklēšanu administratīvajā procesā par EKL 81. un 82. panta pārkāpumiem ticis nepārtraukti skaidrots un konkretizēts. Tas ir Kopienu Tiesas, Komisijas, kas realizē administratīvo praksi, un Kopienu leģislatīvās varas, kas kodificē atbilstošajos procesuālajos noteikumos administratīvās prakses un judikatūras attīstību, sadarbības rezultāts [23].

51. Uzņēmumiem, pret kuriem uzsākta izmeklēšana, tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pamatprincips ietver vismaz šādas tiesības:

— garantiju, ka iebildumi, uz kuriem attiecīgajiem uzņēmumiem būtu jābūt iespējai atbildēt, tiek paziņoti iepriekš [24];

— tiesības piekļūt lietas materiāliem: Komisijai jāatklāj pierādījumi, kas ietverti dokumentos, uz kuriem tā balsta savus apgalvojumus, izņemot, ja šajos pierādījumos ietverts uzņēmumu komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, kura nedrīkst tikt publiskota [25];

— tiesības rakstiskā veidā atbildēt uz iebildumiem [26];

— tiesības tikt uzklausītam. Attiecīgie uzņēmumi noklausīšanās laikā drīkst mutiski paziņot savu nostāju par iebildumiem, kas pret tiem ir vērsti [27].

52. Lietās par konkurenci darbībām ar pierādījumiem ir raksturīgas īpašas problēmas; Tiesā nesen tās vēlreiz ir apkopotas

23 — Tas skaidri izriet no Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), un Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulas (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar EK līguma 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.).

24 — Prasības, kādām jāatbilst Paziņojumam par iebildumiem, ir tikušas izstrādātas jau agrāk detalizētā judikatūrā. Skat. cita starpā 1970. gada 15. jūlija spriedumu lietā 41/69 *ACF Chemiefarma*/Komisija, dēvētu par "Quinine" (*Recueil*, 661. lpp., 90.–96. punkts), 1972. gada 14. jūlija spriedumu lietā 48/69 *ICI*/Komisija, dēvētu par "Colorants" (*Recueil*, 619. lpp., 21.–25. punkts) un 1983. gada 7. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no 100/80 līdz 103/80 *Musique Diffusion française* u.c./Komisija (*Recueil*, 1825. lpp., 12.–17. punkts). Tagad tās ir nostiprinātas Regulas Nr. 1/2003 27. panta 1. punktā un Regulas Nr. 773/2004 11. panta 2. punktā (minētas 23. zemsvītras piezīmē).

25 — Šīs tiesības Tiesa principā atzinusi 1979. gada 13. februāra spriedumā lietā 85/76 *Hoffmann-La Roche*/Komisija (*Recueil*, 461. lpp., 11. punkts), spriedumā apvienotajās lietās *Musique Diffusion français* u.c./Komisija (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē, 24.–30. punkts), 1983. gada 25. oktobra spriedumā lietā 107/82 *AEG*/Komisija (*Recueil*, 3151. lpp., 21.–30. punkts) un 2004. gada 7. janvāra spriedumā apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg-Portland* u. c./Komisija (*Recueil*, I-135. lpp., 68. punkts). Tiesības piekļūt lietas materiāliem tagad noteiktas Regulas Nr. 1/2003 27. panta 2. punktā un Regulas Nr. 773/2004 15. pantā (minētas iepriekš 23. zemsvītras piezīmē).

26 — Šīs tiesības tagad ir tikušas kodificētas Regulas Nr. 773/2004 10. pantā (minēta iepriekš 23. zemsvītras piezīmē).

27 — Šīs tiesības tagad ir tikušas kodificētas Regulas Nr. 773/2004 12. pantā.

spriedumā lietā *Aalborg-Portland* u.c./Komisija [28]:

— darbības, kas ietver sevī pret konkurenci vērstu praksi un vienošanās, parasti ir konfidenciālas, tikšanās notiek slepeni, visbiežāk kādas trešās valsts [teritorijā], un dokumentācija par tām ir samazināta līdz minimumam;

— pat šie daži dokumenti, kuri skaidri apstiprina nepieļaujamu kontaktu nodibināšanu starp uzņēmējiem, ir nepilnīgi un satura ziņā skopi;

— vairumā gadījumu pret konkurenci vērsta prakse vai vienošanās ir jāsecina no virknes apstākļiem un pazīmēm, kas, aplūkojot kopumā, cita pārliecinoša skaidrojuma trūkuma dēļ var būt pierādījums par konkurences noteikumu pārkāpumu.

53. Pie šīm raksturīgajām problēmām, kas rodas darbībās ar pierādījumiem, jāpieskaita ierobežojumi, kuriem Komisija ir pakļauta, realizējot savu kompetenci izmeklēšanas procesā. Šeit es domāju cita starpā par tās *ratione locis* ierobežojumiem kompetencei, ko var īstenot tikai Kopienas teritorijā, un ierobežojumiem, kuri izriet no izmeklēšanas subjektu tiesībām klusēt un neliecināt pret sevi, kam arī bija nozīme izmeklēšanas procesā, kura rezultātā tika pieņemts šīs lietas pamatā esošais Komisijas lēmums [29].

54. Īpašs Komisijas tiesību ierobežojums, tai izmeklējot pret konkurenci vērstu praksi, meklējams apstāklī, ka tā nebija tiesīga nopratināt personas, lai saņemtu informāciju, kas bija svarīga šajā izmeklēšanā. Kopš stājusies spēkā Regula Nr. 1/2003, tai tomēr ir šīs tiesības tad, ja attiecīgās personas tam piekrīt [30]. Tomēr no fakta, ka Komisija nevar formāli lūgt personas liecināt, ne nopratināt, tām liekot nodot zvērestu, un nedrīkst uzlikt naudas sodu, ja sniegtā informācija ir nepareiza vai maldinoša, parāda šo tiesību nosacīti vājo raksturu.

55. Tādējādi valsts kriminālprocesā tik svarīgajai liecinieka liecībai, uz ko attiecas apelācijas sūdzības iesniedzējas minētā ECT judikatūra, izmeklēšanā, kas attiecas uz

28 — Minēts iepriekš 25. zemsvītras piezīmē, 55.–57. punkts.

29 — Skat. Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Mannesmann-röhren-Werke*/Komisija (minēts iepriekš 16. zemsvītras piezīmē).

30 — Regulas Nr. 1/2003 19. panta 1. punkts un Regulas Nr. 773/2004 3. pants (minētas iepriekš 23. zemsvītras piezīmē).

darbībām, kas vērstas pret konkurenci, un sodiem par tām, ir ļoti pakārtota nozīme.

56. Līdz ar to izmeklēšanā par Kopienas konkurences tiesību neievērošanu un procesā, kura mērķis ir nodrošināt šo tiesību ievērošanu, rakstveida dokumentiem ir galvenā nozīme darbībās ar pierādījumiem, lai arī cik grūti būtu tos praksē iegūt.

57. Darbībās ar rakstveida dokumentu pierādījumiem grūtības rodas apstāklī, ka tajos var būt ietverti komercnoslēpumi vai cita informācija, kuru nedrīkst publiskot vai drīkst tikai ar ļoti lieliem ierobežojumiem. Ja runa ir par dokumentiem no uzņēmumiem, par kuriem ir izmeklēšana, konfidencialitātes ievērošana, kuras mērķis ir aizstāvēt atbildētāju uzņēmumu likumīgās intereses, veido vienu no tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pamatprincipa aspektiem. Kopienu tiesa rūpējas par stingru šīs konfidencialitātes ievērošanu [31].

58. Ne tikai uzņēmumiem, pret kuriem vērsta izmeklēšana, bet arī citām fiziskām un juridiskām personām, kuras izmeklēšanas procesā iesaistītas kā cietušās, prasītājas vai informatores, var būt acīmredzamas saimnieciskas vai tiesiskas intereses attiecībā uz to sniegtās informācijas konfidencialitāti vai to identitātes neizpaušanu. To savā judikatūrā atzinusi arī Tiesa [32].

59. Ņemot vērā, pirmkārt, nozīmi, kāda var būt trešo personu iesniegtajiem rakstveida pierādījumiem ar konkurenci nesavienojamas prakses un vienošanos izmeklēšanā un pierādījumu par šādas prakses un vienošanās pastāvēšanu iegūšanā un, otrkārt, trešo personu ieinteresētībai, lai netiktu atklāta to identitāte vai informācija, no kuras varētu izsecināt to identitāti, es uzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas minētā ECT judikatūra, kas attiecas uz anonīmu liecinieku liecību vai dokumentu, kuros ietvertas šādas liecības, pieņemamību kriminālprocesā, nevar tikt izmantota, lai apstrīdētu dokumentu, kurus iesniedz trešās personas, kuru anonimitāte ir jānodrošina, kā pierādījumu pieņemamību.

60. Neņemot vērā, ka attiecīgie ECT nolēmumi nepiedāvā nevienu norādi, kā tajos noteiktie kritēriji par anonīmu liecinieku

31 — Tostarp skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 19. jūnija lēmumu apvienotajās lietās T-134/94, no T-136/94 līdz T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 un T-157/94 *NMH Stahlwerke* u.c./Komisija (*Recueil*, II-537. lpp.).

32 — Spriedums lietā *Adams*/Komisija (minēts iepriekš 4. zemsvītras piezīmē) un 1995. gada 6. aprīļa spriedums lietā C-310/93 P *BPB Industries* un *British Gypsum*/Komisija (*Recueil*, I-865. lpp., 26. punkts).

liecību kriminālprocesā [33] ir attiecināmi uz rakstveida pierādījumiem, kuri administratīvajā procesā saistībā ar Kopienas konkurences tiesību noteikšanu un īstenošanu tiek norādīti kā pārkāpuma pierādījums, šāda analoģiskā piemērošana varētu nopietni apgrūtināt jau tā sarežģīto konkurences tiesību pārkāpumu pierādīšanu.

61. Šajā sakarā vēl ir jāatzīmē, ka arī rakstveida pierādījumiem, ko ir iesniegušas nevis trešās personas, bet gan uzņēmumi — atbildētāji, ne vienmēr ir iespējams noteikt to autoru vai autorus un precīzu izcelsmi, jo var pastāvēt pamatoti iemesli to slēpšanai.

62. Iepriekš minētais neierobežo iespēju ievērot tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pamatprincipu. Šajā sakarā jāizpilda trīs priekšnoteikumi.

63. Pirmkārt, uzņēmumiem, attiecībā pret kuriem kā pierādījums tiek iesniegti rakstveida dokumenti, kuru izcelsmei jāpaliek anonīmai, jābūt iespējai ar tiem iepazīties un tiklab kā rakstiskā veidā, tā arī mutiski paust nostāju par tiem, ieskaitot iespēju uzrādīt rakstveida dokumentus un citus pierādījumus, lai tos atspēkotu.

64. Otrkārt, gan Komisijai izmeklēšanas procesā, gan Pirmās instance tiesai, pieņemot lēmumu pirmajā instancē, izvērtējot šāda rakstveida dokumenta pierādījuma spēku, ir jāizturas kritiski un rūpīgi jānoskaidro iespējamās pazīmes par ticamības un īstuma neesamību.

65. Treškārt, izmantojot judikatūrā atzīto brīvo pierādījumu novērtēšanu [34], jāpievērš uzmanība tam, lai EK līgumā minēto konkurences noteikumu pārkāpumi netiktu pierādīti tikai vai pārsvarā ar rakstveida dokumentiem, kuru izcelsmei vai autoram atbildētājam jāpaliek nezināmam.

66. Šī apelācijas sūdzības pamata pārbaudes noslēgumā es konstatēju, ka Pirmās instances tiesa Pārsūdzētajā spriedumā ir izpildījusi visus trīs priekšnoteikumus.

33 — Šie kritēriji tiek uzskaitīti ECT sprieduma lietā *Visser* pret Nīderlandi 32. punktā (minēts iepriekš 11. zemsvītras piezīmē), kurā ar Nīderlandes Augstākās tiesas [*Hoge Raad*] starpniecību ir apkopota senāka ECT judikatūra.

34 — Skat. turklāt tiesneša Vesterdorfa, pildot ģenerāladvokāta funkcijas, secinājumus lietā *Rhône-Poulenc*/Komisija (minēta iepriekš 15. punktā, II-869. un II-954. lpp.) un spriedumu apvienotajās lietās *Met-Trans* un *Sagpol* (tāpat minēts iepriekš 15. punktā, 27. punkts).

67. Apelācijas sūdzības iesniedzējai bija iespēja izteikt savus argumentus pret "sadales atslēgas" dokumentu pierādījumu nozīmi.

68. Pirmās instances tiesa pēc tam šos argumentus pārbaudīja un Pārsūdzētā sprieduma 86. punktā secināja, "ka šo ["sadales atslēgas" dokumenta] ticamību noteikti samazina fakts, ka lielā mērā nav zināms konteksts, kādā tas ir izstrādāts, kā arī tas, ka šajā ziņā nav iespējams pārbaudīt Komisijas apgalvojumus".

69. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa 94. punktā ir skaidri apstiprinājusi, ka, novērtējot pierādījumus, kas norāda, ka ir izdarīts minētais pārkāpums, "sadales atslēgas" dokumentam ir sekundāra nozīme: "no visa iepriekš minētā izriet, ka "sadales atslēgas" dokumentam ir noteikts pierādījuma spēks, kas kopā ar citiem Komisijas iegūtiem saskanīgiem netiešiem pierādījumiem apliecina konkrētus būtiskus apgalvojumus Verlukas liecībās par vienošanās par *OCTG* bezšuvju cauruļu tirgu sadali pastāvēšanu [..]".

70. Tālab es secinu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots.

B — *Par otro pamatu — kļūdainu EKL 81. panta piemērošanu attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma 2. pantu*

1) Pirmās instances tiesas vērtējums

71. Otrais apelācijas sūdzības pamats ir vērsts pret Pārsūdzētā sprieduma daļu, kurā Pirmās instances tiesa ir apstiprinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski izdarījusi EKL 81. panta pārkāpumu, kas aprakstīts Apstrīdētā lēmuma 2. punktā.

72. Runa ir par lielu Pārsūdzētā sprieduma fragmentu (no 135. līdz 206. punktam), kuru nav iespējams šeit pilnībā atkārtot.

73. Īsumā — Pirmās instances tiesa apstiprināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja, noslēdzot ar *Corus UK Ltd.* (turpmāk tekstā — "*Corus*") līgumu par *OCTG* cauruļu bez vītnes piegādi, ir pārkāpusi horizontālas — pret konkurenci vērstas vienošanās noslēgšanas aizliegumu. Pirmās instances tiesa šo secinājumu balstīja uz faktu, ka *Vallourec SA* (turpmāk tekstā — "*Vallourec*") un *Dalmine SpA* (turpmāk tekstā — "*Dalmine*") apmēram pirms diviem gadiem noslēgušas līdzīgas vienošanās ar *Corus*. Tādējādi trīs Eiropas ražotāji sadalīja savā starpā *OCTG* cauruļu bez vītnēm piegādi *Corus* [35].

35 — Apstrīdētā sprieduma 188. punkts.

74. Pirmās instances tiesa atzina, ka konkurenci ierobežojošas vienošanās pastāvēšanu starp šiem trim *Corus* piegādātājiem apstiprina šādas pazīmes:

— salīdzinošās indeksācijas noteikumi piegādes līgumos, kurus tās noslēdza ar *Corus* [36];

— dokuments ar nosaukumu "Piezīmes pie *VAM* līguma", kas datēts ar 1990. gada 23. martu, kura saturs precīzi saskan ar nolīgumiem, kurus *Corus* noslēdza vēlāk ar trim citiem Eiropas ražotājiem [37];

— četru Eiropas ražotāju tikšanās 1993. gadā, lai savstarpēji saskaņotu savu nostāju — ņemot vērā arī gaidāmo *Corus* vītņu iegriešanas rūpnīcas slēgšanu [38];

— piegādes līgumu, kas tika noslēgti starp *Corus* un pārējiem trim Eiropas ražotājiem, neparasti ilgais termiņš [39].

75. Pirmās instances tiesa tālāk apstiprināja, ka Regula (EK) Nr. 2790/1999 [40] nav piemērojama attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējai inkriminēto pārkāpumu, jo Apstrīdētais lēmums tika pasludināts 1999. gada 8. decembrī un tā 2. punkts apelācijas sūdzības iesniedzējas gadījumā attiecas uz laika posmu no 1993. līdz 1997. gadam, tātad laika posmu, pirms 2000. gada 1. jūnijā spēkā stājās Regula Nr. 2790/1999. Pat ja saskaņā ar šo regulu varētu būt runa par atbrīvojumu, saskaņā ar Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17 Pirmā Regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.) 4. pantu tam nepieciešams lūgums par atbrīvošanu. Nepastāvot šādam lūgumam, nav jāpārbauda EKL 81. panta 3. punkta piemērošana [41].

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi

76. Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus iebildumus pret Pirmās instances tiesas Pārsūdzētā sprieduma 206. punktā konstatēto, ka Komisija pamatoti varēja konstatēt, ka piegādes līgumi veidoja Apstrīdētā lēmuma 2. punktā minēto pārkāpumu, un tādējādi no juridiskā viedokļa pietiekami pamatojusi tā pastāvēšanu, un ka minētie papildu pierādījumi apstiprina Komisijas

36 — Apstrīdētā sprieduma 165. un 166. punkts.

37 — Apstrīdētā sprieduma 182. un 183. punkts.

38 — Apstrīdētā sprieduma 187. punkts.

39 — Apstrīdētā sprieduma 164. punkts.

40 — Komisijas 1999. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 2790/1999 par Līguma 81. panta 3. punkta piemērošanu vertikālu vienošanos un saskaņotu darbību kategorijām (OV L 336, 21. lpp.).

41 — Apstrīdētā sprieduma 172. un 173. punkts.

apgalvojumu, ka šie līgumi bija daļa no plašākas kopējas politikas, kas ietekmēja standarta *OCTG* cauruļu ar vītnēm tirgu.

77. Pirmkārt, nav pietiekami pamatots tas, ka katrs attiecīgais ražotājs tobrīd zināja par pārējo ražotāju noslēgtajiem piegādes līgumiem ar *Corus*. Pirmās instances tiesa savā vērtējumā nav ievērojusi paaugstinātās prasības, kuras tai jāizpilda saskaņā ar judikatūru [42], lai konstatētu saskaņotu darbību.

78. Otrkārt, Pirmās instances tiesa nepareizi bez ievērības atstājusi faktu, ka *Vallourec*, *Dalmine* un *Mannesmann* piegādes līgumi ar *Corus* netika noslēgti vienā laikā.

79. Treškārt, Pirmās instances tiesa no līgumu darbības termiņa un ar to saistītajiem cenas indeksācijas noteikumiem nepareizi izsecinājusi, ka starp attiecīgajiem piegādātājiem pastāvēja horizontāla vienošanās.

80. Ceturtkārt, Pirmās instances tiesas apsvērumi attiecībā uz Regulas Nr. 2790/1999 piemērojamību ir nepareizi vai nepilnīgi. Pirmās instances tiesai savos apsvērumos bija jāievēro tobrīd spēkā esošās Regulas (EEK) Nr. 1983/83 un Nr. 1984/83 [43], un tādēļ tā nedrīkstēja piemērot EKL 81. panta 1. punktu līgumam starp apelācijas sūdzības iesniedzēju un *Corus*.

3) Komisijas argumenti

81. Komisija uzskata, ka šis apelācijas sūdzības pamats nav pieņemams, jo tas ir vērsts pret Pirmās instances tiesas secinājumiem attiecībā uz piegādes līgumu horizontālo raksturu. Pārsūdzētā sprieduma 179. punktā Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka lēmuma 2. punktā konstatētā pārkāpuma pastāvēšana ir no juridiskā viedokļa pietiekami pierādīta un nepastāv noteikta nepieciešamība pārbaudīt Komisijas apsvērumus par četru Eiropas ražotāju sadarbību.

42 — Apelācijas sūdzības iesniedzēja šeit norāda uz Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija spriedumu lietā T-347/94 *Mayr-Melnhof*/Komisija (*Recueil*, II-1751. lpp., 65. punkts) un 2000. gada 15. marta spriedumu apvienotajās lietās T-25/95, T-26/95, no T-30/95 līdz T-32/95, no T-34/95 līdz T-39/95, no T-42/95 līdz T-46/95, T-48/95, no T-50/95 līdz T-65/95, no T-68/95 līdz T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 un T-104/95 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija (*Recueil*, II-491. lpp., 4027. punkts).

43 — Komisijas 1983. gada 22. jūnija Regula (EEK) Nr. 1983/83 par EK līguma 85. panta 3. punkta piemērošanu ekskluzīvu piegādes līgumu kategorijām (OV L 173, 1. lpp.) un Komisijas 1983. gada 22. jūnija Regula (EEK) Nr. 1984/83 par EK līguma 85. panta 3. punkta piemērošanu ekskluzīvu pirkuma līgumu kategorijām (OV L 173, 5. lpp.).

82. Tikai divi iebildumi ir vērā ņemami, proti, ka līgumos iekļautā cenas noteikšanas formula nav apšaubāma no konkurences viedokļa, kā arī izteikums, ka Pirmās instances tiesai piegādes līgumu ar *Corus* likumība bija jāpamato ne tikai ar EKL 81. panta 1. punktu, bet arī ar EKL 81. panta 3. punktu un turklāt arī ar Regulām Nr. 1983/83 un Nr. 1984/83 par grupu izņēmumiem.

83. Kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmo trīs iebildumu pieņemamību, Komisija atzīmē, ka ar tiem galvenokārt apstrīdēts tās lēmums, nevis Pirmās instances tiesas veikto pierādījumu pierādījuma spēka izvērtējums. Tiktāl, ciktāl šie apsvērumi noteikti vērsti pret Pārsūdzēto spriedumu, ar tiem tiek apstrīdēta tikai faktu konstatācija, nepierādot, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot faktus, nepareizi izvērtējusi dažādu pierādījumu pierādījuma spēku.

84. Patiesībā šeit runa ir par slēptu mēģinājumu panākt atkārtotu Pirmās instances tiesas izvērtētu lietas apstākļu izvērtēšanu. Tādējādi šie iebildumi pārsniedz Tiesas Statūtu 58. pantā noteiktās apelācijas sūdzības iesniegšanas tikai par tiesību jautājumiem robežas.

85. Tas pats pilnībā attiecas arī uz apelācijas sūdzības iesniedzējas izteikumiem par secinājumiem, kurus Pirmās instances tiesa saistījusi ar līgumos esošo cenas noteikšanas formulu.

86. Visbeidzot, iebildums, ka Pirmās instances tiesai automātiski pašai bija jālemj par EKL 81. panta 1. punkta nepiemērošanu piegādes līgumiem, tika celts tikai apelācijas procesā un tādēļ nav pieņemams.

4) Vērtējums

87. Manuprāt, Komisija pareizi norāda uz to, ka ievērojama daļa iebildumu, ar kuriem pamatota apelācijas sūdzība, nav efektīva. Tas attiecas uz iebildumiem, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas pierādīt, ka Pirmās instances tiesa nepareizi nonākusi pie secinājuma, ka līgums par standarta *OCTG* cauruļu bez vītnes piegādi, kuru tā ar *Corus* noslēgusi 1993. gadā, bija daļa no horizontālās vienošanās, ar kuru četri Eiropas ražotāji sadalīja savā starpā standarta *OCTG* cauruļu bez vītnes tirgu Lielbritānijā.

88. Konstatācija pārsūdzētā Pirmās instances tiesas sprieduma 179. punktā, ka Apstrīdētā lēmuma 2. pantā konstatētā pārkāpuma

pastāvēšana no juridiskā viedokļa ir konstatēta pietiekami, no kā izriet, ka "vairs nav jāpārbauda Komisijas pamatojums attiecībā uz četru Eiropas ražotāju sadarbību", nepieļauj citu rezultātu kā vien to, ka šiem Komisijas apsvērumiem, pēc Pirmās instances tiesas domām, ir vismaz pakārtota nozīme.

89. Tas tiek apstiprināts Pārsūdzētā sprieduma 206. punktā, kas izteikts šādi: "no iepriekš minētā secināms, ka Komisija Apstrīdētajā lēmumā pareizi ir secinājusi, ka piegādes līgumi radīja pārkāpumu, kas konstatēts Apstrīdētā lēmuma 2. pantā, un tādējādi no juridiskā viedokļa pietiekami pamatojusi tā pastāvēšanu. [*Drošības labad*] [44] ir jāmin, ka visi Komisijas vērā ņemtie papildu pierādījumi apstiprina tās apgalvojuma pareizību, ka šie līgumi bija daļa no plašākas kopējas politikas, kas ietekmēja standarta *OCTG* cauruļu ar vītnēm tirgu".

90. No tā es konstatēju, ka uz to attiecošies iebildumi, proti, tie, kas minēti iepriekš 77. un 78. punktā, kā arī 79. punktā tiktāl, ciktāl tie attiecas uz piegādes līgumu termiņu, kā neefektīvi var palikt bez ievērības.

91. 79. punktā minēto iebilduma daļu, kas attiecas uz secinājumiem, kurus Pirmās instances tiesa 165.–167. punktā saistījusi ar piegādes līgumos iekļautajiem cenu indeksācijas noteikumiem, es uzskatu par nepieņemamu.

92. Apelācijas sūdzības iesniedzēja šo iebildumu pamato ar kodolīgu izteikumu, ka no konkurences viedokļa pret šiem cenu indeksācijas noteikumiem nevar celt nekādus iebildumus. It sevišķi, ne Komisija, ne Pirmās instances tiesa nav pierādījušas, ka šajā sakarā starp dalībniekiem notikusi nepieļaujama apmaiņa ar informāciju.

93. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja šeit piemirst izskaidrot, vai un kā Pirmās instances tiesa pieļāvusi kļūdu, pārbaudot pierādījumus, uz kuriem tā balstījusi savus secinājumus, šo iebildumu daļu es uztveru kā slēptu mēģinājumu panākt atkārtotu Pirmās instances tiesas izvērtētu lietas apstākļu izvērtēšanu [45].

94. Pēdējo iebildumu, kas minēts iepriekš 80. punktā, es tāpat uzskatu par nepieņemamu, jo tas ir iesniegts ar nokavējumu.

44 — Mans izcēlums.

45 — No apjoma ziņā plašās judikatūras es aprobežošos ar norādi uz 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-182/99 P *Salzgitter*/Komisija (*Recueil*, I-10761. lpp., 43. punkts).

95. Pārsūdzētā sprieduma 172. un 173. punktā Pirmās instances tiesas atbilde uz izteikumu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja secinājusi no Regulas Nr. 2790/1999, manuprāt, kā tāda nav apstrīdama.

96. Pieņēmumu, ka Pirmās instances tiesai pēc pašas iniciatīvas bija vēl jāpārbauda, vai piegādes līgumu noslēgšanas brīdī līgumiem bija piemērojamas tajā laikā spēkā esošās Regulas Nr. 1983/83 un Nr. 1984/83, es neuzskatu par pieļaujamu.

97. Es judikatūrā neatrodu nevienu apstiprinājumu šim pieņēmumam, bet atrodu precedentus, kas liecina par pretējo [46].

98. Ja apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskatīja, ka piegādes līgumiem saskaņā ar Regulām Nr. 1983/83 un Nr. 1984/83 bija jābūt pakļautiem grupu izņēmumiem, tad tās ziņā bija paziņot šos argumentus administratīvā procesa izmeklēšanas stadijā un procesā pirmajā instancē.

99. Diskusija tiesas sēdē starp apelācijas sūdzības iesniedzēju un Komisiju par jautājumu, vai minētos līgumus, ņemot vērā to priekšmetu un piemērošanas jomu, faktiski varēja aplūkot saistībā ar attiecīgajiem grupu izņēmumiem, tikai pierāda, ka atsauce uz to notikusi nepareizā instancē un nepareizā laikā.

100. Tādējādi es secinu, ka otrais apelācijas sūdzības pamats, uz ko atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir daļēji nepieņemams un pārējā daļā neefektīvs.

C — Par trešo pamatu — vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, nosakot piemērojamo naudas sodu

1) Atbilstošais Pārsūdzētā sprieduma fragments

101. Pirmās instances tiesa 295. un turpmākajos punktos detalizēti iedziļinājusies apelācijas sūdzības iesniedzējas izteikumā, ka tā sadarbojās ar Komisiju izmeklēšanā, kuras rezultātā tika pieņemts Apstrīdētais lēmums. Šo apstākli Komisija novērtējusi nepietiekami:

— salīdzinājumā ar *Vallourec*, kurai naudas sods tās līdzdarbošanās dēļ tika samazināts par 40 %;

46 — 2000. gada 30. marta spriedums lietā C-265/97 P *VBA* (*Recueil*, I-2061. lpp., 114. punkts).

— salīdzinājumā ar *Dalmine*, kurai naudas sods tās līdzdarbošanās dēļ tika samazināts par 20 %.

Turklāt Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējai netaisnīgi pārmetusi, ka tā saskaņā ar Regulas Nr. 17 11. panta 5. punktu cēla Pirmās instances tiesā prasību, apstrīdot Komisijas lēmumu [47], kurpretim *Dalmine* gadījumā, kas cēla līdzīgu prasību, tā bijusi daudz iecietīgāka.

102. 297.–301. punktā Pirmās instances tiesa salīdzinājusi *Vallourec* sadarbību, sevišķi Verlukas vārdā, ar Komisiju tās izmeklēšanā un *Mannesmann* sadarbību, sevišķi Behera [*Becher*] vārdā.

103. Tad 302. punktā Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka informācija, kuru Komisija saņēma no apelācijas sūdzības iesniedzējas pirms iebildumu iesniegšanas, nav salīdzināma ar *Vallourec* sniegto informāciju.

47 — Spriedums lietā *Mannesmannröhren-Werke*/Komisija (minēts iepriekš 16. zemsvītras piezīmē).

104. Pēc tam 303.–305. punktā Pirmās instances tiesa *Dalmine* sadarbību ar Komisiju salīdzinājusi ar apelācijas sūdzības iesniedzējas sadarbību un 306. punktā nonākusi pie secinājuma, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti nedod nekādu pamatu, balstoties uz paziņojuma par sadarbību D 2. punkta otro ievilkumu, samazināt naudas sodu.

105. Tālāk 307.–309. punktā Pirmās instances tiesa izskaidrojusi, kādēļ nav pamata samazināt naudas sodu saskaņā ar Pamatnostādņu naudas soda noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un EOTK līguma 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp.), 3. punktu.

106. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas kā procesa dalībnieces izturēšanos iepriekš minētajā lietā T-112/98 *Mannesmannröhren-Werke*/Komisija un 312. punktā kvalificējusi to kā neefektīvu sadarbību.

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi

107. Šī apelācijas sūdzības pamata pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja min trīs iebildumus, no kuriem pirmie divi attiecas uz saskaņā ar tās viedokli netaisnī-

gām atšķirībām, izvērtējot *Vallourec* un *Dalmine* izturēšanos salīdzinājumā ar tās izturēšanos administratīvajā procesā. Trešais iebildums vērsts pret secinājumiem, kurus Pirmās instances tiesa saistījusi ar procesu lietā T-112/98.

108. Atsaucoties uz vienlīdzīgas attieksmes principu, nosakot naudas sodu konkurences lietās, kā tas ticis attīstīts judikatūrā [48], apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa tās devumu Komisijas izmeklēšanā salīdzinājumā ar *Vallourec* novērtējusi par zemu.

109. It sevišķi Pirmās instances tiesa nav ievērojusi noteikumu, ka, piemērojot paziņojumu par sadarbību, jāņem vērā katrs ieguldījums, kas atvieglo Komisijas darbu pirms iebildumu iesniegšanas [49].

110. Šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja nosūtīja Behera paskaidrojumus, ar ko atzina dalību iespējamā konkurences noteikumu pārkāpumā, pirms Komisijas paziņojuma par jautājumiem, par kuriem tai ir iebildumi. Starp citu, no paša lēmuma izriet, ka Behera paskaidrojumi Komisijai bija svarīgs pierādījums.

111. Lai gan Verlukas paskaidrojumi, iespējams, bija nedaudz detalizētāki un precīzāki, šī nelielā atšķirība neattaisno tāda veida būtisko nevienlīdzīgo attieksmi, arī nosakot naudas sodu, kad Pirmās instances tiesa uzskatīja naudas soda samazinājumu par 40 % *Vallourec* par pamatotu, savukārt apelācijas sūdzības iesniedzēja nesaņēma nekādu samazinājumu.

112. Arī salīdzinājumā ar *Dalmine* Pirmās instances tiesa apelācijas sūdzības iesniedzējas izturēšanos novērtējusi par zemu. Pēdējā minētā faktiski neapstrīdēja iebildumus, kamēr pirmā minētā izteikti atturējās tos apstrīdēt. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka paziņojuma par sadarbību D 2. punkta otrajā ievilkumā nav pieprasīta skaidra šāda veida paziņojuma par iebildumiem atzīšana. Katrā ziņā tā uzskata, ka, *Dalmine* piešķirot 20 % naudas soda samazinājumu, bet apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādu, tīri formālā atšķirība abu [uzņēmumu] rīcībā tikusi skaidri pārvērtēta.

113. Ar savu trešo iebildumu *Mannesmann* apstrīd secinājumu, ko Pirmās instances tiesa sasaistījusi ar tās prasību lietā T-112/98, ar

48 — Cita starpā 2001. gada 13. decembra spriedums apvienotajās lietās T-45/98 un T-47/98 *Krupp Thyssen Stainless* un *Acciai speciali Terni*/Komisija (*Recueil*, II-3757. lpp., 237. punkts) un 2002. gada 20. marta spriedums lietā T-31/99 *ABB Asea Brown Boveri*/Komisija (*Recueil*, II-1881. lpp., 240. punkts).

49 — Saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas izteikumiem šāda noteikuma pastāvēšanu apstiprina Pirmās instances tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums apvienotajās lietās T-236/01, T-239/01, no T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01 *Tokai Carbon* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1181. lpp., 435. punkts).

ko tika apstrīdēts Komisijas 1998. gada 15. maija lēmums. Tas, ka tā šajā lietā veiksmīgi izmantoja savas tiesības uz aizstāvību, nosakot piespriestā naudas soda samērīgumu, nedrīkstēja tai kaitēt.

3) Komisijas argumenti

114. Komisija uzskata, ka visi trīs trešajā apelācijas sūdzības pamatā izteiktie iebildumi nav pieņemami, jo atbildes sniegšanai uz jautājumu, vai uzņēmums sadarbojies, lai konstatētu, vai pastāvējis konkurences noteikumu pārkāpums, un vērtējumam, kāda nozīme šai sadarbībai bija salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, ir faktisks raksturs un tie ietver faktu novērtējumu [50]. Tā ir tikai Pirmās instances tiesas un nevis Eiropas Kopienu tiesas kompetence Apelācijas izskatīšanas stadijā.

115. Starp citu, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav norādījusi, ka Pirmās instances tiesa, novērtējot faktus un pierādījumus, nepareizi konstatējusi lietas apstākļus.

116. Komisija tālāk norāda uz pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru Tiesa apelācijas izskatīšanas stadijā nevar atcelt Pirmās instances tiesas lēmumu par naudas soda taisnīgumu [51].

117. Saistībā ar pamatojumu Komisija apstrīd pirmo iebildumu, sakot, ka Pirmās instances tiesa 299. un 300. punktā rūpīgi izvērtējusi atšķirību sadarbībā, ko Komisijai sniedza *Vallourec* ar Verluka starpniecību un ko sniedza apelācijas sūdzības iesniedzēja ar Behera starpniecību. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt nav pierādījusi, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārbaudot, kā Komisija izmantoja savu rīcības brīvību, nosakot naudas sodu.

118. Arī otrais iebildums acīmredzami nav pamatots, jo tam pamatā ir nepareiza paziņojuma par sadarbību D 2. punkta otrā ievilkuma interpretācija. Saskaņā ar šo normu, var būt runa par naudas soda samazināšanu uzņēmumam no 10 līdz 50 %, ja tas Komisijai pēc paziņojuma par iebildumiem saņemšanas paziņo, ka pilnīgi neapstrīd lietas apstākļus, ar kuriem Komisija pamato savus iebildumus.

50 — 1996. gada 17. septembra rīkojums lietā C-19/95 P *San Marco*/Komisija (*Recueil*, I-4435. lpp., 39. punkts).

51 — Cita starpā skat. 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā C-338/00 P *Volkswagen*/Komisija (*Recueil*, I-9189. lpp., 151. punkts).

119. Ņemot vērā, ka Kopienu konkurences tiesības paredz atšķirīgas tiesiskās sekas atkarībā no tā, vai atbilstošie lietas apstākļi tiek vai netiek skaidri atzīti [52], šajā gadījumā nebija nevienlīdzīgas attieksmes, kas Pirmās instances tiesai bija jālabo.

120. Saistībā ar trešo iebildumu Komisija vērš uzmanību uz to, ka tas nav efektīvs, jo vērsts pret papildu pamatojumu Pirmās instances tiesas spriedumā, un tādēļ nav pieņemams.

121. Jāpiebilst, ka Pārsūdzētā sprieduma 311. un 312. punktā lietas apstākļu izklāsts un izvērtējums ir nekļūdīgs un Pirmās instances tiesa drīkstēja secināt, ka administratīvā procesa laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja nesadarbojās aktīvi.

4) Vērtējums

122. Lietas dalībnieku iebildumus un izteikumus iepriekš es izklāstīju ļoti detalizēti, lai tādējādi parādītu lietas dalībnieku argumentu faktisko raksturu.

123. Argumentu faktiskā rakstura pamatā ir fakts, ka Pirmās instances tiesā veiktā atsevišķu Apstrīdētā lēmuma daļu izvērtēšana attiecībā uz naudas soda aprēķināšanu un tā samazināšanu, pirmkārt, attiecas uz faktu un apstākļu novērtēšanu, kas nav pakļauti jaunai izvērtēšanai apelācijas procesā.

124. Tādējādi aplūkotie Komisijas argumenti pret visu trīs iebildumu pieņemamību *prima facie* ir pārliecinoši.

125. Korekcijas apelācijas procesā ir pieļaujamas tikai tiktāl, ciktāl ir ticami *prima facie* pierādījumi, ka Pirmās instances tiesa pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā un, piemēram, kļūdaini atstājusi bez ievērības faktus un apstākļus, kuri, ja tie tiktu ņemti vērā novērtējumā, būtu bijuši pamats atšķirīgam galīgajam novērtējumam [53].

126. Tātad, ne izvērtējot iebildumus, kas sniegti pirmajā instancē, ka Komisijai, piemērojot paziņojumu par sadarbību, salīdzinājumā ar *Vallourec* pret apelācijas sūdzības iesniedzēju bijusi nevienlīdzīga attieksme, ne

52 — Skat. 2000. gada 16. novembra spriedumu lietā C-297/98 P *SCA Holding*/Komisija (*Recueil*, I-10101. lpp., 39. punkts) un Pirmās instances tiesas 2003. gada 9. jūlija spriedumu lietā T-224/00 *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija (*Recueil*, II-2597. lpp., 227. punkts).

53 — Skat. it īpaši 1999. gada 11. februāra spriedumu lietā C-390/95 P *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija (*Recueil*, I-769. lpp., 29. punkts) un 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija (*Recueil*, I-5291. lpp., 49. punkts).

salīdzinot *Mannesmann* un *Dalmine* reakciju uz paziņojumu par iebildumiem, Pirmās instances tiesa nav ignorējusi faktus, kas ļautu pamatot izteikumu, ka, nosakot uzliktos naudas sodus, ticis pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.

127. Pirmās instances tiesa, salīdzinot *Mannesmann* un *Vallourec*, 299.–301. punktā pārliecinoši izskaidrojusi, kādēļ *Vallourec* sadarbībai ar Verlukas izteikumu palīdzību kvalitatīvi un kvantitatīvi bija pilnīgi atšķirīgs līmenis nekā *Mannesmann* ar Behera izteikumu palīdzību.

128. Pirmās instances tiesa, salīdzinot apelācijas sūdzības iesniedzēju un *Dalmine*, ņemot vērā paziņojuma par sadarbību D 2. punkta otrā ievilkuma tekstu, izdarījusi pareizu secinājumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atšķirībā no *Dalmine* Komisijai tieši nepaziņoja, ka tā skaidri neapstrīd paziņojuma par iebildumiem pamatā esošos faktus. Ņemot vērā atšķirīgās tiesiskās sekas, kas ir saistītas ar atšķirīgo abu uzņēmumu reakciju [54], atšķirīgais soda naudas apmērs tādēļ nenozīmē arī tiesiski nozīmīgu nevienlīdzīgu attieksmi.

54 — Skat. iepriekš 119. punktu un 52. zemsvītras piezīmi.

129. Trešo iebildumu es uzskatu par nepārliecinošu un nepieņemamu, jo tas vērsts pret papildu pamatojumu Pirmās instances tiesas spriedumā.

130. Pilnības labad vēl piebildīšu, ka Pirmās instances tiesa varēja izlemt, ka izturēšanos, kas noveda pie tā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nekad nav sniegusi informāciju, kura tai bija jāsniedz, izņemot prasību, ko tā cēla, apstrīdot attiecīgo lēmumu, un kas bija pamats spriedumam lietā T-112/98, nevar uzskatīt par sadarbību veicinošu.

131. No tā es secinu, ka trešais apelācijas sūdzības pamats visās tā daļās nav pieņemams.

VI — Par tiesāšanās izdevumiem

132. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja ar [izvirzītajiem] apelācijas sūdzības pamatiem nav bijusi pārliecinoša, bet Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, arī es saskaņā ar Tiesa Reglamenta 69. panta 2. punktu lūdzu to pašu.

VII — Secinājumi

133. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, iesaku Tiesai:

1) apelācijas sūdzību noraidīt pilnā apmērā;

2) piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.